

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 158/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **S Health, s.r.o.**, Branisková 18, Košice, IČO 51 307 537, zastúpenej JUDr. Tomáš Dopita | ADVOKÁT, s. r. o., Vazovova 9B, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 6Up/683/2025 a proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Up/683/2025 z 28. októbra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. decembra 2025 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozhodnutím okresného súdu. Sťažovateľka navrhuje uložiť povinnosť okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je žalobcom v súdnom konaní proti žalovanému [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „žalovaný“), vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6Up/683/2025 o zaplatenie 20 900 eur s príslušenstvom.

3. Sťažovateľka podala 21. mája 2025 prostredníctvom svojho advokáta návrh na vydanie platobného rozkazu proti žalovanému v rámci upomínacieho konania.

4. Okresný súd v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz sp. zn. 6Up/683/2025 z 27. mája 2025.

5. Okresnému súdu bol 5. augusta 2025 doručený odpor žalovaného.

6. Žalovanému bolo 10. októbra 2025 doručené uznesenie okresného súdu sp. zn. 6Up/683/2025 z 29. septembra 2025, ktorým odmietol odpor žalovaného z dôvodu, že nebol vecne odôvodnený.

7. Dňa 24. októbra 2025 bola okresnému súdu doručená sťažnosť žalovaného.

8. Okresný súd uznesením sp. zn. 6Up/683/2025 z 28. októbra 2025 rozhodol tak, že zrušil uznesenie sp. zn. 6Up/683/2025 z 29. septembra 2025, ktorým bol odpor žalovaného odmietnutý.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podstatou argumentácie sťažovateľky je skutočnosť, že podľa jej názoru je napadnuté rozhodnutie okresného súdu arbitrárne a nepreskúmateľné a navyše okresný súd v danej veci podľa sťažovateľky nekonal bez zbytočných prietáhov.

10. Sťažovateľka je presvedčená, že odpor žalovaného nebol vecne odôvodnený, keďže žalovaný namietal iba to, že a) platobný rozkaz bol vydaný bez jeho účasti, b) žalovaný nemal možnosť vyjadriť sa k predloženým dôkazom a argumentom, c) platobný rozkaz považuje za nesprávny z dôvodu nevedomosti o konaní, d) firma, ktorá žiada peniaze, a jej štatutárny zástupca sa žalovanému chodili vyhrážať, e) žalovaný žiada, aby súd platobný rozkaz zrušil a konanie pokračovalo riadne v zmysle právnych predpisov a aby mal možnosť predložiť svoje vyjadrenia a dôkazy v danej veci.

11. Sťažovateľka ďalej namieta, že odpor bol podaný neoprávnenou osobou. Odpor nepodával žalovaný ako fyzická osoba – nepodnikateľ, ale ako právnická osoba, keďže vyplnil identifikáciu žalovaného ako právnickej osoby, a to tak, že uviedol IČO: 54 505 143, obchodné meno: Gallop GO, s.r.o. v likvidácii, označenie štatutárneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za právnickú osobu koná: [REDAKOVANÉ]. V predmetnom prípade je tak zrejmé, že odpor podávala nie fyzická osoba [REDAKOVANÉ], ale právnická osoba Gallop GO, s.r.o. v likvidácii, v ktorej pôsobil dlžník ako štatutárny orgán. Zároveň dlžník uviedol identifikačné údaje štatutárneho orgánu, a to [REDAKOVANÉ], narodený [REDAKOVANÉ], rodné číslo [REDAKOVANÉ].

12. Podľa sťažovateľky v prejednávanej veci žalovaný vo svojom odpore neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorou by popieral hoc len na úrovni bremena tvrdenia nárok sťažovateľky. Argumentácia odporu sa sústreďovala výlučne do procesných aspektov upomínacieho konania, keď žalovaný namietal, že platobný rozkaz bol vydaný výlučne bez jeho účasti a bez vedomosti o konaní. V textácii odporu nie je možné nájsť a ani odvodiť žiadne tvrdenie žalovaného, ktorým by spochybňoval nárok sťažovateľky na hmotnoprávnej úrovni unesením bremena tvrdenia, nieto ešte dôkazným bremenom alebo vecným odôvodnením odporu.

13. Podľa sťažovateľky okresný súd napadnutým rozhodnutím uznal odpor žalovaného za akceptovateľný, hoci neobsahoval zákonom požadované vecné odôvodnenie a žalovaný ho čiastočne doplnil až v sťažnosti proti odmietnutiu odporu.

14. Sťažovateľka poukazuje na to, že určité bremeno tvrdenia, avšak len vo všeobecnej rovine, žalovaný v pozícii právnickej osoby uviedol až v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu. Takýto postup je podľa sťažovateľky v absolútnom rozpore s kogentnou úpravou upomínacieho konania.

15. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd zvýhodnil žalovaného, ktorému umožnil dodatočne doplniť obsah odporu, čím narušil princíp rovnosti strán a princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, keďže sťažovateľka očakávala potvrdenie uznesenia o odmietnutí odporu.

16. Sťažovateľka poukazuje aj na skutočnosť, že sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí odporu nepredstavuje opravný prostriedok, ktorým by mohol žalovaný zhojiť následky neúplne, nesprávne a nedostatočne vyplneného odporu.

17. Sťažovateľka namieta aj priet'ahy v predmetnom súdnom konaní. Okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nezaslal uznesenie o zrušení uznesenia o odmietnutí odporu na vyjadrenie sťažovateľke. Uplynutie viac ako mesiaca od vydania uznesenia o zrušení uznesenia o odmietnutí odporu nie je možné považovať za konanie bez zbytočných priet'ahov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) dohovoru napadnutým rozhodnutím okresného súdu a postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

19. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľky s riešením otázky neodmietnutia odporu žalovaného, ktorý podľa jej názoru nebol vecne odôvodnený a bol podaný neoprávnenou osobou. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľka napadnuté rozhodnutie za arbitrárne a nepreskúmateľné. Sťažovateľka namieta aj priet'ahy v napadnutom konaní okresného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

20. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné akcentovať osobitnú povahu napadnutého uznesenia okresného súdu. V prípadoch ústavných sťažností nasmerovaných proti rozhodnutiam všeobecných súdov ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že zásadne môže o merite veci rozhodovať, len ak ústavná sťažnosť smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

21. Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí, preto ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016).

22. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú v zásade ako celok, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd (IV. ÚS 79/2020). Ústavný súd preto spravidla nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred všeobecnými súdmi (II. ÚS 562/2018, II. ÚS 406/2018, III. ÚS 481/2017). Takýto prieskum je pripustený len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparaovateľná v ďalšom konaní (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018).

23. Ústavný súd výzvou z 9. februára 2026 požiadal okresný súd o vyjadrenie, či bol sťažovateľke zaslaný odpor s výzvou na vyjadrenie, či sa sťažovateľka k nemu vyjadrila a požiadala o pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku a či bola vec postúpená súdu príslušnému na jej prejednanie podľa Civilného sporového poriadku.

24. Okresný súd v podaní sp. zn. Spr 4006/2026 z 18. februára 2026 uviedol, že 11. decembra 2025 odoslal sťažovateľke prostredníctvom jej právneho zástupcu odpor proti platobnému rozkazu s výzvou z 5. decembra 2025, aby sa v lehote 15 dní od doručenia výzvy vyjadrili k podanému odporu a zároveň v tej istej lehote navrhli pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie podľa Civilného sporového poriadku. Dňa 26. decembra 2025 bol okresnému súdu právnym zástupcom sťažovateľky doručený súhlas s pokračovaním v konaní.

25. Z uvedeného vyplýva, že všeobecný súd v danej veci koná, keďže 2. januára 2026 bola vec postúpená Mestskému súdu Košice ako súdu príslušnému na jej prejednanie podľa Civilného sporového poriadku a bola jej pridelená spisová značka 94Cb/1/2026.

26. Pri rešpektovaní princípu subsidiarity v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, neprichádza do úvahy uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľky bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľka bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv vrátane prípadnej neskôr podanej ústavnej sťažnosti.

27. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľky nie je napadnuté uznesenie okresného súdu rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľky.

28. Sťažovateľka namietala okrem čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že uvedené ustanovenia dohovoru sa nevzťahujú na civilné konanie, teda ani na upomínacie konanie, ale na trestné konanie (práva obvineného z trestného činu). Z uvedeného dôvodu absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľky a postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozhodnutím.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým postupom okresného súdu:

30. Sťažovateľka namieta aj prietahy v napadnutom upomínacom konaní okresného súdu tým, že okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nezaslal sťažovateľke uznesenie o zrušení uznesenia o odmietnutí odporu na vyjadrenie.

31. Ústavný súd sa v tejto časti zameril na preskúmanie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, keďže pri ústavných sťažnostiach namietajúcich zbytočné prietahy ústavný súd podľa ustálenej praxe odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov (II. ÚS 109/03), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania ústavnej sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

32. Ústavný súd konštatuje, že namietané konanie začalo podaním žaloby 21. mája 2025. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 9. decembra 2025. Celková dĺžka konania pred všeobecným súdom nesignalizuje porušenie označených práv sťažovateľky.

33. Podľa názoru ústavného súdu nemožno postup okresného súdu považovať za také porušenie základných práv sťažovateľky, ktoré by dosiahlo ústavnoprávny rozmer. Sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

34. Vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia, uloženie povinnosti konať bez zbytočných prietahov v napadnutom konaní, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu